

BESTSELLEROVÁ AUTORKA ROMÁNU VIANOČNÉ KNÍHKUPECTVO

JENNY COLGAN

Knihkupectvo  
SPLNENÝCH  
SNOV





metafora®

JENNY COLGAN

Knihkupectvo  
SPLNENÝCH  
SNOV

JENNY COLGAN  
*Kníhkupectvo*   
SPLNENÝCH SNOV 

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora  
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1  
www.grada.sk  
Tel.: +421 2 556 451 89  
ako svoju 253. publikáciu

Z anglického originálu *The Bookshop on the Corner* vydaného vydavateľstvom Sphere,  
v roku 2016, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.  
Jazyková redakcia Anetta Letková, Beáta Beláková  
Návrh obálky Adrián Macho  
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová  
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024  
Počet strán 352  
Tlač TBB, a.s.

Copyright © 2016 by Jenny Colgan  
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024  
Translation © Marta Maňáková, 2024

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

***Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy***

*Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8090-783-9 (ePub)  
ISBN 978-80-8090-782-2 (pdf)  
ISBN 978-80-8090-781-5 (print)

*Nechajte nás čítať a nechajte nás tancovať;  
tieto dve kratochvile nikdy neprivodia svetu ujmu.*

**VOLTAIRE**

## ODKAZ ČITATEĽOM

V tejto knihe nenájdete nijaké venovanie, pretože celá je venovaná vám: čitateľom. Všetkým čitateľom.

Pretože tento príbeh je o čítaní a o knihách, o tom, ako človeku dokážu zmeniť život, podľa mňa jedine k lepšiemu. Je aj o tom, čo znamená presťahovať sa a začínať odznova (napríklad ja som to v živote urobila veľakrát), aj o tom, aký vplyv na naše pocity má miesto, kde sa rozhodneme žiť. A taktiež o tom, či sa môže zalúbenie v skutočnom živote podobať na románovú lásku. Tiež sa dočítate niečo o syre, pretože som sa práve presťahovala na miesto, kde sa vyrába veľa syra a neviem sa ním prestať napchávať. A ešte o psovi, ktorý sa volá Petržlen.

V knihe sa vyskytuje veľa kníh, pretože Nina Redmondová, hlavná hrdinka, sníva o tom, že si otvorí kníhkupectvo.

Ponúkam vám pár užitočných tipov, kde by ste si mohli moju knihu prečítať, pretože chcem, aby ste sa cítili čo najpohodľnejšie. Ak som vynechala nejaké naozaj samozrejmé miesto alebo máte absolútne odlišné zvyky, prosím, napíšte mi na facebook alebo na @jennycolgan na sociálnej sieti X, pretože mám staromódne názory, že čítanie je potešením, ktoré si treba neprestajne starostlivo

strážič. Úprimne dúfam, že bez ohľadu na miesto si túto knihu prečítate s rovnakým potešením, s akým som ju ja písala.

### *Vaňa*

Trištvrte na desať večer je môj čas vyhradený na oddych. Môjho muža to vytáča, pretože musí riešiť termostat, či má tú správnu teplotu (iba o trošku nižšiu než je teplota na povrchu Slnka) a neustále mi dopĺňať vodu. Je to skutočný luxus. Až na to, že nemám rada olej do kúpeľa. Veď je to nechutné, nie? Všetko je od neho zabrané. Vráťme sa však k téme. Kniha vo vani. Ideálne sú mäkké väzby, to je samozrejme, a to najhoršie, čo sa vám môže stať, je, že budete musieť knihu sušiť na radiátore (všetky diely Harryho Pottera, ktoré som zdedila po deťoch, sú úplne pokrivané). Často však čítam aj knihy v čítačke a prezradím vám jedno tajomstvo: stránky „otáčam“ nosom. Možno nie ste obdarení rovnakým veľkolepým škótsko-talianskym nosom à la Peter Capaldi ako ja, ale s trochou praxe rýchlo zistíte, že si bez problémov môžete nechať jednu ruku pod hladinou a zároveň listovať v knihe. Ak má niekto z obyvateľov vášho príbytku zvyk vrázať do kúpeľní, ubezpečte sa, že ste za sebou zamkli. Zo svojej skúsenosti vám môžem prezradiť, že ľudia považujú ten pohľad za, mierne povedané, smiešny.

Ako alternatívu ponúkam riešenie mojej priateľky Sez, ktorá používa pri čítaní vo vani obidve ruky, ale čítačku si obalí do priehľadného plastového obalu. Šikovné.

### *Posteľ*

Jedinou nevýhodou čítania v posteli je jeho krátke trvanie: dve až tri stránky a zhasnete ako svieca. Ak máte za sebou mimoriadne dlhý deň, pred samotným zaspatím môžete upadať do mikrosprávok, v dôsledku čoho budete na druhý deň, keď knihu zase

vezmete do rúk, uvažovať, či ste naozaj v školskej triede naháňali ružového jednorožca, oblečení v pyžame. Musím vám niečo prezradiť: nenaháňali. V tejto knihe nič podobné nenájdete. Zaspali ste a obávam sa, že budete musieť prelistovať o pár stránok späť. V každom prípade som celkom užitočne postavám dala veľmi odlišné mená, pretože neexistuje nič horšie, než neskoro v noci čítať o Cathy a Katie, a ja nechcem nikomu ešte viac komplikovať život.

### *Plážové ležadlo*

Ležadlo na dovolenke by malo byť ideálnym miestom na čítanie. V mojom prípade v podstate meriam kvalitu svojho úpalu podľa kvality knihy, ktorú som v tom čase čítala. Problémom zostáva, ako držať knihu. Ak ju držíte vo vzduchu nad tvárou, unavia sa vám ruky a slnko vám na tele vypáli veľkú značku v tvare knihy (ktorá môže byť v niektorých kruhoch celkom štýlovým ukazovateľom). Ak čítate na slnku, musíte nepríťažlivo žmúriť. Ak si sadnete na osušku s prekríženými nohami, nebude to pôsobiť veľmi lichotivo (ak sa hrbíte ako ja). Ak ležíte na bruchu, pot vám kvapká na knihu a do brucha sa vám zarývajú plastové časti ležadla. Najlepšie ležadlo na čítanie je jedno z tých úžasných ležadliel pre staršie dámy s látkovým ochranným poťahom, ktorý si môžete natiahnuť cez hlavu. Priznávam, vyzerá to absolútne hlúpo. No a čo? Čítate maximálne pohodlne – ako nikto iný –, takže stále vyhrávate.

### *Na ulici počas chôdze*

Kedysi bolo celkom prijateľné počas chôdze hľadiet do knihy. Ľudia sa na vás zvyčajne zhovievavo usmievali a ustupovali vám z cesty, pretože vedeli, aké to je, keď si nevyhnutne potrebujete niečo prečítať (raz som videla jedno dievča v londýnskom metre,



ktoré viselo na držadle, až si takmer vykĺbilo zápästie, a pritom sa pokúšalo dočítať hrubizný román *A Suitable Boy* a súčasne prestúpiť na zastávke Bank Station).

Na druhej strane, v dnešných dňoch všetci celý čas zízajú do svojich hlúpych smartfónov pre prípad, že by niekto na facebooku lajkol fotku ich psa a oni by si to všimli až o dve sekundy, a preto sa chôdza po ulici zmenila skôr na prekážkovú dráhu, dokonca aj keď sa pritom nepokúšate čítať knihu. Postupujte, prosím, opatrne.

### *Čitateľský klub*

Ak túto knihu čítate ako člen či členka čitateľského klubu, tak sa vám ospravedlňujem, pretože predpokladám, že je štvrt' na tri v noci pred stretnutím čitateľského klubu. Ak je človek prinútený čítať knihu, mám dojem, že si môže pripadať ako v škole, no a keby sme túžili po domácich úlohách, mohli by sme sa zapísať do večernej školy. Sľubujem, že sa aj zapíšeme, len čo si nájdeme čas. Človek sa väčšinou prinúti prečítať si narýchlo knihu pre prípad, keby sa ho niekto opýtal: „Nuž, čo si myslíte o tom konci?“ a on by musel pokyvovať hlavou a zúfalo dúfať, že sa na konci všetko nezvrtlo (priznávam, že presne to sa mi stalo). Preto mi dovoľte ubezpečiť vás, že v tejto knihe sa na konci nič nezvrtne. Ibaže by som to tvrdila, aj keby to tak bolo.

### *Hojdacia sieť*

Kde bolo, tam bolo, raz som mala rozkošného priateľa, ktorý mi venoval hojdaciu sieť a priviazal mi ju na moju malú a veľmi nebezpečnú strešnú terasu. Strávila som tam veľmi veľa šťastných hodín. Hojdala som sa, čítala, vyjedala Quavers a premýšľala o svojom milom a krásnom priateľovi.

Potom (drahý čitateľ) som sa zaňho vydala a mali sme kopy detí a psa a presťahovali sme sa na miesto, kde stále prší. Myslím, že hojdacia sieť skončila v sklade. A to je zrejme to, čomu sa hovorí „a žili spolu šťastne, až kým nepomreli“.

### *Ukradnutý čas na čítanie*

Ach, ten najlepší čas. Často chodím vyzdvihnúť deti z plavárne o desať minút skôr alebo si po nakupovaní sadnem do auta a od sveta si pre seba a pre moju knihu ukradnem štvrt hodiny. Zaslúžime si to a o to je to sladšie.

### *Jazda v mestskej hromadnej doprave*

Čítanie počas jazdy v prostriedkoch mestskej hromadnej dopravy je skvelé, ak si pritom človek dokáže poradiť. Jazda hromadnou dopravou musí byť prísna: stačí sa pozrieť na sklené pohľady ľudí, ktorí deň čo deň absolvujú ten nekonečne komplikovaný a krásny tanec cez stanice – mozog okamžite splní príkaz a postaví múr, ktorý vás na presne určený časový úsek odlúči od sveta. Odložte telefóny; tie otravné nezmysly môžu počkať, kým prídete do práce. Toto je vaša odmena za nutnosť dochádzať do práce mestskou hromadnou dopravou.

### *Cestovanie*

Cestovanie nie je to isté ako dochádzanie do práce. Ako by ste asi očakávali, som veľmi proti zavádzaniu wi-fi do áut a lietadiel, aj keď, samozrejme, pokrok nedokážeme zastaviť. Napriek tomu si môžete zarezervovať miesto pri okne, aby ste sa mohli pohodlne schúlť. Nasaďte si slúchadlá, z rádia na palube si pustite niečo upokojujúce a ponorte sa na niekoľko hodín do knihy. Okrem chvíle, keď personál na palube roznáša v uličke nápoje a vy sa

začnete obávať, aby vás nevynechal, a tak sa začnete cítiť trochu rozmrzene a nedokážete sa sústrediť. V tej chvíli knihu odložte, prelistujte si časopis a predstierajte, že ste nad vecou a vôbec vám nezáleží na tom, či vás obslúžia, alebo nie. Taktiež som sa pokúšala počas letu v ekonomickej triede naraz najesť, napiť, počúvať hudbu a čítať. Radím vám, nerobte to, ak nemáte kopu hoto­vosti navyše za účet za čistiareň vášho spolusediaceho.

Na čítanie sú ako stvorené vlaky. Kvalitné slúchadlá mi pri­padajú menej problematické ako sedieť v tichom vozni a hrať sa na policajta pre pár hlučných idiotov. Netvrdím, že by mali ísť do väzenia. Na druhej strane tiež netvrdím, že by nemali.

### *Pri kozube*

Ak nemáte kozub, postačí aj sviečka. Keď padne noc, najviac zo všetkého sa teším na veľký oheň v kozube a dobrú knihu – čím dlhšiu, tým lepšie. Milujem veľmi, preveľmi dlhé romány, veľkú šálku čaju alebo pohár vína podľa toho, koľko dní zostáva do ví­kendu (alebo podľa toho, akú mám náladu upraviť definíciu poj­mu víkend), pokoj a ticho. Aj pes je fajn. Psy sú mimoriadne dob­rými ukazovateľmi skutočnosti, že na to, aby ste mali dobrý život, nemusíte každé dve sekundy kontrolovať telefón.

### *Nemocnica*

V nemocniciach som strávila veľa času z rôznych dôvodov: v jed­nej som pracovala, v ďalšej som porodila kopu detí a následne tie deti strávili veľa času padaním zo stromov a lámaním si končatín a podobne.

Čas v nemocnici plynie iným tempom. Oveľa viac sa vlečie. Nezastaví sa ani v noci. A stále zotrývate v akomsi miernom úža­se nad dianím okolo seba. Všade okolo sa odohrávajú skutočné

drámy, aké niekedy zažije väčšina z nás: koniec a začiatok života, šťastie a najhlbší zármutok na každom poschodí sterilnej a pre-kúrenej budovy, strach, bolesť a radosť v každom ráznom kroku zamestnanca na vysoko leštenej linoleovej podlahe.

Osobne sa mi v nemocnici číta ťažko. Cítim sa tam ako v nejakom veľkom krížniku, ktorý sa plaví rozbúreným oceánom, zatiaľ čo ľudia na pevnine za oknami pokračujú vo svojich normálnych životoch, ľahostajní voči búrlivým vodám na dosah ruky.

Myslím, že v nemocniciach sa dobre číta poézia. Krátky literárny útvar, od ktorého môžete odlepiť oči. Necítite sa tak zraniteľne ani celkom mimo, pretože poéziu prežívame, prežívali sme alebo budeme prežívať všetci.

Taktiež je to veľmi príjemné miesto na predčítanie. Sadnete si a potichu predčítate niekomu inému.

Preto napríklad nezdieľam morálne pobúrenie ľudí, ktorí sa sťažujú, že nemocničné bufety predávajú koláče a zmrzlinu. V nemocniciach nesmú chýbať minimálne koláče.

### *V tieni pod stromom v slnkom zaliatom parku*

Ako inak. A s točenou zmrzlinou od Mr. Whippy, nie s takou, ktorá sa netopí.

### *Iné*

Jedným z mojich úspechov, na ktoré som najviac pyšná, je to, že som dokázala čítať počas dojčenia (vankúš položte POD hlavu bábätko); pri sušení vlasov (mám hrozné vlasy); pri umývaní zubov (mám dobré zuby, možno aj preto, lebo si ich čistím dlhšie, ako sa oficiálne odporúča); počas čakania na zelenú na semafore; počas stavebných prác na ceste; zamknutá v kúpeľni na jednej veľmi nudnej svadbe (nie na svojej vlastnej); počas hry v bazéne

s plastovými guľôčkami (dokonca som raz počas jedného daždivého popoludnia prečítala celý román, zatiaľ čo moje deti vyvádzali v guľôčkovom bazéne; domnievam sa, že to bol pre nás všetkých najlepší deň); počas pedikúry (na manikúru nechodím, pretože sa pri nej nedá čítať); v kostole (čo je hriech, za ktorý som bola spravodlivo potrestaná); na služobných cestách, keď som sama obedovala v reštaurácii (s knihou nie je človek nikdy sám); a, ak sa vrátíme na začiatok, kde sa všetko začalo, asi milión hodín na zadnom sedadle starého zeleného Saabu 99 môjho otca, s ťažkou brčkavou hlavou môjho spiaceho najmladšieho brata na kolenách a v druhej ruke s ovocným nanukom. Napíšte mi, kde čítate vy. Pretože každý deň s knihou je o trochu lepší než deň bez nej. Želám vám krásne dni.

A teraz sa poďte zoznámiť s Ninou...

*Jenny*



## PRVÁ KAPITOLA

*P*roblém s dobrými vecami je, že sa často maskujú ako strašné. Nebolo by skvelé, keby ste prežívali náročné obdobie a niekto by prišiel, poklepal vás po pleci a povedal: „Neboj sa, rozhodne to stojí za to. Teraz ti to pripadá ako najhoršia vec na svete, ale sľubujem, že nakoniec všetko dopadne dobre.“ A vy by ste odvetili: „Ďakujem, milá sudička.“ Mohli by ste sa tiež spýtať: „A schudnem tri kilá?“ A sudička by odpovedala: „Samozrejme, moja milá!“

Bolo by to užitočné, ale tak to nefunguje, a preto niekedy príliš dlho nedokážeme opustiť veci, ktoré nás nerobia šťastnými, alebo naopak, príliš rýchlo sa vzdáme niečoho, čo by napokon mohlo vyjsť. Často je ťažké rozlíšiť, ktoré je ktoré.

Život, ktorý človek žije do zálohy, je pekne na nervy. O tom bola Nina presvedčená.



Dvadsaťdeväťročná Nina Redmondová si dohovárala, aby nasmoklila na verejnosti. Ak ste sa niekedy pokúšali poriadne

dohovoriť sami sebe, možno viete, že to až tak dobre nefunguje. Veď bola, preboha, v práci.

Premýšľala, či to ľudia robievajú. Potom jej napadlo, že zrejme plače každý, dokonca aj Cathy Neesonová, s tými jej ako prilba nalakovanými, príliš plavými vlasmi, úzkymi perami a tabuľkami, ktorá práve teraz stála v kúte, so založenými rukami pozorovala ľudí v kancelárii a tvárila sa nevrlo. Pred chvíľou dala malému tímu, ktorého členkou bola aj Nina, prednášku plnú žargónu o celoplošnom škrtaní výdavkov a o tom, že Birmingham si nemôže dovoliť udržať všetky knižnice, a o tom, ako si majú začať zvykať na uskromňovanie sa.

Napokon Nina usúdila, že asi nie. Niektorí ľudia v sebe nemali ani slzu.

(Nina nevedela, že Cathy Neesonová plakala po ceste do práce, po ceste z práce – väčšinu dní po ôsmej večer – zakaždým, keď musela niekoho prepustiť pre nadbytočnosť, zakaždým, keď jej prikázali stiahnuť už aj tak chudobný rozpočet o ďalších pár percent, zakaždým, keď musela vyprodukovať ďalší dokument posúdenia kvality, zakaždým, keď jej šéf hodil na plecia kopu administratívy v piatok o štvrtej počas cesty na lyžovačku, a na lyžovačky chodieval veľmi často.

Cathy sa nakoniec na všetko vykašľala a odišla pracovať do obchodu so suvenírmi pamiatkarskej organizácie National Trust za pätinu predošlého platu, s polovičným pracovným časom a nijakými slzami. No tento príbeh nie je o Cathy Neesonovej.)

Išlo len o to, pomyslela si Nina, pričom sa pokúšala prehltnúť guču v hrdle. Išlo len o takú jednu *malú* knižnicu.

Čas na rozprávku každý utorok a štvrtok doobeda. Kratšie otváracie hodiny v stredu poobede. Ošarpaná staromódna budova s popraskaným linoleom na podlahe. Pravda, niekedy trochu

zatuchnutá. Veľkým kvapkajúcim radiátorom chvíľu trvalo, kým sa ráno zohriali, a trochu to tam aj páchlo, najmä po starom Charliem Evansovi, ktorý sa k nim chodieval zohriať a od začiatku do konca, veľmi pomaly, si prečítať ľavicový denník *Morning Star*. Premýšľala, kam sa teraz podejú všetci Charlieovia Evansovia.

Cathy Neesonová vysvetľovala, že sa chystajú knižničné služby sústrediť do centra mesta, kde vytvoria akési stredisko s „multi-mediálnou zážitkovou zónou“, kaviarňou a s „intersenzorickými zážitkami“ bez ohľadu na to, čo to vlastne znamenalo, aj keď centrum mesta bolo najmenej dve autobusové zastávky príďaleko pre väčšinu ich starých a invalidných zákazníkov.

Ich milovanú ošarpanú budovu so šikmou strechou predali. Mali ju prerobiť na luxusné nájomné bývanie, ďaleko za hranicou platu knihovníčky.

Dvadsaťdeväťročná Nina Redmondová, knihomoľka s dlhým strapcom gaštanových vlasov, bledou pleťou posiatou sem-tam pehami a postihnutá hanblivosťou, pre ktorú sa červenala – alebo mala plač na krajíčku – v tých najnevhodnejších chvíľach, mala pocit, že ju vrhnú do neľútostného sveta, v ktorom sa naraz na trhu objaví kopa nezamestnaných knihovníčok.

„Takže,“ dodala Cathy Neesonová, „v podstate už môžete začať baliť knihy.“

Slovo „knihy“ vyslovila, akoby išlo o nejakú nadávku, ktorá sa celkom nevkusne votrela do jej žiarivej novej vízie spoločnosti Mediatech Services. Všetky tie špinavé, trápne knihy.



Nina sa s ťažkým srdcom a červenými očami odviekla do zadnej miestnosti. Našťastie, podobne vyzeral v podstate každý. Stará Rita O'Learyová, ktorá mala zrejme už pred desiatimi rokmi ísť



do dôchodku, ale bola na čitateľov taká milá, že všetci prehliadali skutočnosť, že už nedovídi na číslice na tabuli s Deweyho desiatinným triedením a vypĺňa ho viac-menej náhodne, prepukla do usedavého náreku, a tak Nina mohla zakryť svoj vlastný zármutok utešovaním Rity.

„Vieš, kto robil niečo podobné?“ zasipel jej kolega Griffin spoza strapatej brady, keď prechádzala okolo neho. Griffin vrhol ostrážitý pohľad na Cathy Neesonovú, ktorá stále stála na rovnakom mieste: „Nacisti. Zhabali všetky knihy a pohádzali ich na hranice.“

„Veď ich nehádzu na hranice!“ rozčúlila sa Nina. „A oni nie sú nijakí nacisti.“

„To hovoria všetci. A skôr než sa nazdáš, vyklujú sa z nich nacisti.“



Závratnou rýchlosťou zorganizovali mimoriadny výpredaj. Väčšina ich zákazníkov sa prehrabávala v škatuliach po desať libier v starých známych obľúbených klasikoch a lesklejšie novšie knihy zostávali ležať bokom.

Ako dni plynuli, mali začať baliť zvyšné knihy, aby ich mohli odoslať do centrálnej knižnice, ale Griffinov už bežne namosúrený výraz pôsobil ešte hrozivejšie než zvyčajne. Griffin mal dlhú, nepríjemne riedku bradu a opovrhoval ľuďmi, ktorí nečítali jeho obľúbené knihy. Keďže jediné knihy, ktoré obľuboval on, boli už vypredané obskúrne príbehy z päťdesiatych rokov o frustrovaných mladých mužoch, ktorí sa chodili opíjať do štvrte Fitzrovia, poskytovalo mu to veľa príležitostí vylepšovať svoje opovrhnutie. Neprestajne mlel o spaľovačoch kníh.

„Nechystajú sa ich spáliť. Idú do jednej veľkej budovy v meste,“ protestovala Nina.

Dokonca sa ani nedokázala prinútiť vysloviť slovo „Mediatech“.

Griffin si odfrkol. „Videli ste ten projekt? Káva, počítače, dévedéčka, rastliny, kancelárie a ľudia, ktorí produkujú analýzy nákladov a výnosov a obťažujú nezamestnaných. Pardon, organizujú „workshopy vnímavosti“. V celej prekliatej budove nie je miesto na jedinú knihu.“ Mávol rukou smerom k desiatkam škatúl. „Bude to skládka odpadov. Zalejú ich asfaltom.“

„Nie, nezalejú!“ pokúsila sa zase Nina.

„Zalejú! Presne to sa robí s mŕtvymi knihami, to si nevedela? Stanú sa podkladom pre cesty. Aby sa úžasné veľké autá mohli premávať po stáročiach myšlienok a ideí a učenosti, metaforicky zadupú do prachu lásku k učeniu tými ich debilnými veľkými pneumatikami a nevybúrení idioti ako z akčného filmu zavraždia planétu.“

„Dnes ráno nemáš najlepšiu náladu, však, Griffin?“ ukončila debatu Nina.

„Môžete si vy dvaja trochu pohnúť?“ posúrila ich odrazu Cathy Neesonová, ktorá práve vletela dnu so znepokojeným výrazom na tvári. Rozpočet im vystačil iba na prenájom zberných dodávok na jedno popoludnie. Keby sa im nepodarilo naložiť všetky knihy včas, Cathy by mala vážny problém.

„Rozkaz, veliteľka über-führerka,“ zamrmlal si Griffin popod fúzy, zatiaľ čo sa Cathy aj so svojím nehybným plavovlasým učesom otočila na päte a znova odpochodovala preč. „Bože, tá ženská je taká zlá, až je to neuveriteľné,“ dodal.

Nina však už nepočúvala. Namiesto toho zúfalo hľadela na tisícky kníh okolo seba, ktoré so svojimi krásnym obálkami a optimistickými slovami na prebaloch pôsobili tak nádejne. Odsúdiť ktorúkoľvek z nich na likvidáciu by jej zlomilo srdce. Veď to boli knihy! Pre Ninu to znamenalo niečo podobné ako zatvoriť útulok

pre psy. Bez ohľadu na to, čo si myslela Cathy Neesonová, nemali šancu dnes dokončiť balenie.

A tak, o šesť hodín neskôr, pred dverami jej malého zdieľaného domu zastal Ninin Austin Mini Metro, na prasknutie napchatý knihami.



„Och, nie,“ povzdychla si zamračene Surinder, keď podišla k dverám a založila si ruky na celkom pôsobivej hrudi. Nina poznala jej matku, ktorá pracovala ako policajná inšpektorka. Surinder zdedila po nej výraz tváre a celkom často ho Nina predvádzala. „Toto sem nedáš. Ani náhodou.“

„Je to len... chcem povedať, že sú v skvelom stave.“

„O to nejde,“ ozvala sa Surinder. „A nepozeraj sa tak na mňa. Akoby som vyháňala odo dverí sirotu.“

„Nuž, svojím spôsobom...“ začala Nina a snažila sa neznieť príliš úpenlivo.

„Trámy to neunesú, Nina! Už sme sa o tom rozprávali.“

Nina a Surinder už štyri roky spolu šťastne žili v maličkom radovom dome, odkedy Nina prišla do štvrť Edgbaston okľukou cez Chester. Predtým sa nepoznali, a preto mali výhodnú možnosť spriatelíť sa ako spolubývajúce namiesto toho, aby začali spolu bývať ako priateľky a potom sa rozišli v zlom.

Nina sa obávala, že Surinder si nájde vážneho priateľa a odsťahuje sa, prípadne si ho nasťahuje k nim do domu, ale napriek veľkému množstvu nápadníkov sa to ešte stále nestalo, čo jej vyhovovalo. Surinder upozorňovala, že nie je dôvod domnievať sa, že je jediná, komu sa môže prihodiť niečo podobné. No Ninina ochromujúca hanblivosť a osamelý zvyk neprestajne čítať, znamenali, že obidve mali pocit, že Surinder uspeje ako prvá. Nina bola

vždy tichá, na vedľajšej koľaji a svet okolo seba pozorovala prostredníctvom kníh, ktoré priam milovala.

Po ďalšom večery, strávenom v trápnych rozhovoroch s neaktívnymi priateľmi Surinderinho najnovšieho milenca, si navyše pomyslela, že aj tak nestretla nikoho, kto by sa dal porovnať k hrdinom z kníh, ktoré zbožňovala. S pánom Darcym, Heathcliffom alebo dokonca – v správnej nálade – Christianom Greyom sa nervózni chlapi so spotenými dlaňami, ktorým nikdy nenapadlo nič vtipné ani dômyselné, nedali vôbec porovnať. Neprechádzali sa po yorkshirských vresoviskách so stiahnutým obočím a rozzúreným výrazom na tvári. Neodmietli s ňou tancovať v tanečnej sále Pump Room, zatiaľ čo k nej prechovávali hlbokú, nehynúcu vášeň. Iba sa opíjali na vianočných večierkoch, podobne ako Griffin, a pokúšali sa jej zasunúť jazyk hlboko do hrdla po tom, ako do nej predchádzajúce štyri hodiny hučali, že vzťah s ich priateľkou nie je vlastne taký vážny. Tak či onak, Surinder zúrila, a čo bolo zo všetkého najhoršie, mala pravdu. Pokiaľ išlo o ďalšie knihy, jednoducho na ne doma nebolo miesto. Knihy boli všade – na podeste, na schodoch, od podlahy po strop zaplňali Nininu izbu, v obývačke boli, naopak, úhľadne poukladané, zakopávali o ne dokonca aj na záchode, pre každý prípad. Nina mala rada pocit, že keby na ňu prišla kríza, vždy má poruke *Malé ženy*.

„Veď ich tu nemôžem nechať mrznúť,“ žobronila.

„Nina, je to kopa *mŕtveho dreva*! Niektoré z nich dokonca zapáchajú!“

„Ale...“

Surinder prísne pozrela na Ninu a jej výraz sa vôbec nezmenil. „Nina, už ani slovo! Toto je absolútne mimo. Tú knižnicu budeš baliť celý týždeň, čo znamená, že sa to začne ešte len zhoršovať.“